Annus X - Vol. X 1 Augusti 1918 Num. 8

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

MOTU PROPRIO

SODALIUM SS. CRUCIFIXI AD S. MARCELLI NOVAS CONSTITUTIONES RATAS HABET

BENEDICTUS PP. XV

Tribus abhinc annis, cum sanctissima Iesu Crucifixi Imago, quae Romae ad S. Marcelli asservatur, in Basilicam Vaticanam, supplicationis causa, translata esset, eam Nosmet ipsi venerati sumus: et considerantes quam salutare esset atque adeo oporteret alere in animis hominum pietatem et amorem erga Passionem Domini, peroptatum Nobis fore declaravimus si Sodalicium, cuius est illius Imaginis tueri cultum, ad spem pristinae prosperitatis revirescceret. Constat enim mirandum in modum caluisse studia maiorum in colenda sanctissima Effigie; sed quum processu temporis, ut fieri solet, ille pietatis fervor paullatim remisisset, ad eum excitandum decessor Noster Clemens XII die XXIV ian. MDCCXXXI Sodalicii constitutiones renovavit. Quae autem deinde his duobus saeculis rerum conversiones factae sunt, hanc ipsam consociationem sic affecerunt, ut opportunum videretur eamdem novis temporum rationibus accommodare. Huius quidem constitutiones nuper S. Congregatio Concilii, retractatas apte emendatasque, rite recognovit et probavit. Nos vero, plane confisi plurimos futuros qui tam pium et frugife-

rum institutum amplectantur, easdem Motu Proprio confirmamus et ratas habemus, contrariis non obstantibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum die I mensis iulii, in festo Pretiosissimi Sanguinis D. N. I. C. MDCCCCXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

I

CONCEDUNTUR INDULGENTIAE ET PRIVILEGIA OPERI PIACULARI VULGO « DE MONTLIGEON » IN DIOECESI SAGIENSI.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Compertum est Nobis, opus piaculare in proprio templo intra fines paroeciae vulgo *La Chapelle-Montligeon*, dioeceseos Sagiensis, iamdiu erectum fuisse, cuius finis est relictas fidelium animas a purgatorio igne liberare. Atque ut huiusmodi caritatis pietatisque exercitatio uberius in Domino incrementum suscipiat, preces ipsius operis conditoris et moderatoris generalis benigne excepimus, atque, audito etiam dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, frugiferam hanc institutionem petitis spiritualibus gratiis libenti quidem animo locupletamus. Quare praesentium tenore, apostolica auctoritate Nostra, omnibus ac singulis utriusque sexus christifidelibus, qui diebus D. N. Iesu Christi et Deiparae Virginis festis primae et secundae classis ex liturgico universo kalendario, et festis quoque B. Mariae Virginis a Monte Carmelo, celebritatis Sanctorum Omnium, S. Michaëlis archangeli, S. Iosephi castissimi Deiparae Virginis Sponsi, Ss. Petri et Pauli apostolorum, S. Gregorii Magni, S. Bernardi, S. Francisci Assisinatis ac S. Latuini memoratae Sagiensis dioeceseos Patroni, tum admissa, vel ipsis diebus supradictis, vel uno ex octiduis eadem festa praecedentibus sive subsequentibus, rite expiaverint, tum coelesti pabulo, sive iisdem festis diebus, sive eorum pervigilio, sive denique quovis die ex octiduis respective subsequentibus, se refecerint ac, praedicto templo visitato, ibi pro christianorum principum concordia,

haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo die haec omnia expleverint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus ac largimur. Pari autem auctoritate Nostra facultatem facimus, cuius vi fideles, singulis Quadragesimae aliisque intra annum diebus, ad lucrandas indulgentias, Stationum nuncupatas, in Missali Romano descriptis, supradictum templum devote quotannis visitaverint ibique, ut praefertur, oraverint, quo die praedictorum id egerint, omnes ac singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes consequi possint, quas consequerentur si quamlibet ex ecclesiis huius almae Urbis Nostrae pro dictis Stationibus designatis, personaliter iisdem diebus ac devote visitarent, dummodo tamen quae pro consequendis indulgentiis iniuncta sunt pietatis opera rite praestiterint. Quas omnes, tum plenarias, tum partiales indulgentias animabus in purgatorii igne detentis applicari posse concedimus. Veniam denique impertimus ut sacrosanctum Missae Sacrificium quod quivis sacerdos, saecularis vel regularis, qualibet feria secunda, ad quodvis praedicti templi altare pro anima cuiuscumque christifidelis, quae Deo in charitate coniuncta ab hac luce migraverit, per annum celebrabit, animae ipsi pro qua celebratum fuerit perinde suffragetur ac si ad privilegiatum altare fuisset celebratum. Non obstantibus Nostra et Cancellaria Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuslibet. Praesentibus perpetuo valituris.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die x maii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

FOEDERI MISSAE QUOTIDIANAE ERECTO IN ARCHIDIOECESI BIRMINGAMIENSI CONCEDUNTUR INDULGENTIAE ET PRIVILEGIA IAM EIDEM OPERI ALIBI CONCESSA.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum grata Nobis ac sane periucunda sint hominum studia, quibus sacrosanctum Missae sacrificium, quanto saepius fieri potest, celebrandum curant, ita minime dubitavimus,

Hiberniae Primatis excipere preces, ut Sodalitatem, cui titulus « Foedus Missae quotidianae » ibi erectam, caelestibus Ecclesiae thesauris locupletaremus. Itaque cum etiam in Birmingamiensi archidioecesi huiusmodi opus sub eodem nomine conditum fuerit, et cum huiusmodi archidioeceseos Antistes Nos enixe rogaverit, ut easdem ei indulgentias impertire dignaremur; Nos, audito quoque dilecto filio nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, piis hisce votis eo magis obsecundamus, quod plurima atque insignia ex renovato super altari Iesu Christi Redemptoris Nostri sacrificio percipiuntur beneficia. Quare de omnipotentis Dei misericordia ac Bb. Petri et Pauli apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus ac singulis utriusque sexus christifidelibus, qui Sodalitatem sub titulo « Foedus Missae quotidianae » in templo oratorii S. Philippi Nerii civitatis Birmingamiensis canonice erectam, aliasque cognomines consociationes, intra fines eiusdem archidioeceseos Birmingamiensis in posterum erigendas, posthac ingredientur, die primo eorum ingressus, si, vere poenitentes et confessi, Ssmum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, plenariam; ac sodalibus tum descriptis, tum in iisdem consociationibus pro tempore describendis, in cuiuslibet eorum mortis articulo, si, vere poenitentes et confessi ac Sacra Communione refecti, vel, quatenus id facere nequiverint, saltem contriti, nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde devote invocaverint, etiam plenariam; nec non praedictis nunc et pro tempore earundem consociationum exsistentibus sodalibus, qui, quovis anni mense, saltem novem diebus continuis Sacro interfuerint atque, uno quo cuique libeat ex novem hisce diebus, vere poenitentes et confessi sacra se Communione refecerint, ac, durante Missa, pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, plenariam similiter omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus ac largimur. Praeterea iisdem sodalibus, qui, corde saltem contriti, quolibet profesto die Missam audierint ibique, ut praefertur, oraverint, septem annos totidemque quadragenas; iis autem sociis, qui quodvis pietatis caritatisve opus ex dictarum sodalitatum praescripto peregerint, centum dies de iniunctis eis seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes, excepta plenaria indulgentia in mortis articulo lucranda, etiam animabus fidelium in purgatorio detentis per modum suffragii applicari posse indulgemus. Denique apostolica auctoritate Nostra concedimus, ut Missae ad quodlibet altare pro anima cuiusvis sodalis celebrandae,

animae ipsi perinde suffragentur ac si ad privilegiatum altare fuissent celebratae. Non obstantibus contrariis quibuslibet. Praesentibus perpetuo valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscripti et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XIII maii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

FOEDUS INTERNATIONALE « PRO PONTIFICE ET ECCLESIA » CAMBERII INSTITUTUM INDULGENTIIS AUGETUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum, sicuti Nobis exponendum curavit dilectus filius Iacobus Ogier, moderator generalis foederis internationalis « Pro Pontifice et Ecclesia » Camberii instituti, tum sibi, tum sacerdotibus et laicis ipsum in Foedus adlectis, in votis admodum sit, ut nonnullis spiritualibus gratiis enunciatam sodalitatem augere, de thesauro Ecclesiae Nobis divinitus commisso, dignemur; Nos, cum res in tam frugiferi sodalitii bonum atque incrementum sit maxime cessura, optatis his annuendum, quantum in Domino possumus, existimavimus. Quae cum ita sint, audito dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de omnipotentis Dei misericordia ac Bb. Petri et Pauli apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis sacerdotibus, nunc et in posterum memoratum in pium Foedus rite adlectis, qui die aggregationis et quotannis Paschatis Resurrectionis Domini, B. Mariae Virginis in coelum assumptae et Bb. apostolorum Petri et Pauli festivitatibus, a medietate diei praecedentis ad mediam usque noctem respectivi festi diei, admissorum sacramentali confessione expiati atque angelorum pane refecti, ecclesiam quamvis sive publicum sacellum visitent ibique ad Romani Pontificis mentem preces fundant, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Iisdem autem sacerdotibus sodalibus, quoties, contrito sal-

tem corde, orationem sodalitatis quae incipit: « Tu es Petrus » devote recitent, aut menstruo recessui collective habito intererint, centum dies de numero poenalium in forma Ecclesiae consueta expungimus. Praeterea laicis, nunc et in posterum pariter in dicto Foedere inscriptis, qui die pariter aggregationis quodvis publicum templum sive sacellum, vere poenitentes et confessi ac Sacra Communione refecti, visitent ibique effundant, uti supra diximus, ad mentem Pontificis preces, atque uno cuiusque per annum mensis die, iuxta Foederis tabulas, Sacram Communionem ad Summi Pontificis intentionem applicaverint, etiam plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Porro largimur sodalibus ipsis, si malint, liceat plenariis his ac partialibus indulgentiis functorum vita labes poenasque expiare. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut praesentium Litterarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die VIII iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

IV

PIA UNIO « CULTUS PERPETUUS ERGA VIRGINEM PERDOLENTEM » NUNCUPATA ET IN BASILICA MONTIS BERICI INSTITUTA INDULGENTIIS DITATUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Caelestes Ecclesiae thesauros, quorum largitionem Nobis Dominus, licet immerentibus, commisit, pro iis consociationibus libenti quidem animo reseramus, quae sibi Deiparae Virginis gloriam et honorem augere Eiusque dolores recolere proponunt. Cum igitur Supremus Moderator Ordinis Servorum B. M. V. enixas Nobis adhibuerit preces, ut nonnullas spirituales gratias pro pia Unione, cui nomen « Cultus perpetuus erga Virginem Perdolentem » et in basilica Montis Berici apud Vicentiam canonice instituta, largiri dignaremur: Nos huiusmodi votis quantum cum Domino possumus obsecundandum censemus. Quare de omnipotentis Dei misericordia ac Bb. Petri et Pauli

apostolorum Eius auctoritate confisi atque audito dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, dummodo tamen praedictae consociationi aliae indulgentiae ab hac S. Sede concessae non fuerint, praesentium tenore omnibus ac singulis christifidelibus, qui piam praefatam Unionem in posterum ingredientur, die primo eorum ingressus, si, vere poenitentes et confessi, SSmum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, plenariam; ac tam descriptis quam pro tempore describendis in eadem Unione sodalibus, in cuiuslibet eorum mortis articulo, si, vere poenitentes et confessi ac S. Communione refecti, vel, quatenus id facere nequiverint, saltem contriti, nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium de manu Domini patienter susceperint, etiam plenariam; nec non iisdem sodalibus, qui quamlibet ecclesiam vel publicum oratorium, principe eiusdem consociationis festo, devote quotannis visitaverint, ibique pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac Sanctae Matris Ecclesiae exsaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo die iniuncta opera expleverint, item plenariam; denique, utriusque classis sodalibus, ad quam ex Unionis praescripto pertineant, qui vel semel in hebdomada, vel semel in mense, vere item poenitentes et confessi ad sacram Synaxim accesserint, et in quavis ecclesia vel publico oratorio, ut supra, oraverint, plenariam similiter omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus ac largimur. Eiusdem praeterea Unionis sodalibus, corde saltem contritis, qui quatuor anni festis diebus ab Ordinario semel tantum designandis, quamlibet ecclesiam vel publicum oratorium visitent, et ibi, ut praefertur, orent, septem annos totidemque quadragenas; iis vero qui preces ad Virginem Perdolentem, memoratae Unionis proprias atque ab Ordinario probatas, devote recitaverint, vel quodvis pietatis caritatisve opus, ex Unionis legibus, peregerint, centum dies de iniunctis eis seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes, excepta plenaria indulgentia in mortis articulo lucranda, etiam animabus fidelium in purgatorio detentis per modum suffragii applicari posse consentimus. In contrarium facientibus non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuo valituris.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die IX iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

V

INDULGENTIAE ET PRIVILEGIA ARCHISODALITATI VULGO « DE MONTLIGEON » IAM COLLATA CONFIRMANTUR ALIAQUE NOVA CONCEDUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Nobis curavit exponendum dilectus filius Paulus Buguet, protonotarius apostolicus et moderator generalis piacularis « Operis pro liberandis animabus in purgatorio igne derelictis », associationem ipsam ab Episcopo Sagiensi fuisse primum die v mensis octobris MDCCCLXXXIV canonice erectam in templo curiali loci *Chapelle-Montligeon*, dioecesis enunciatae; postea, per similes Literas apostolicas, die II octobris anno MDCCCLXXXXIII et die XIX mensis iunii anno MDCCCLXXXXV, Piscatoris annulo obsignatas, fuisse et in archisodalitatem et in Primam-Primariam evectam; tandem annuente et auspice Sagiensi Antistite, in novum templum Virgini dicatum, intra ipsius paroeciae fines erectum anno MCMXIII primariam eandem archisodalitatem fuisse translatam. Addit idem Moderator Generalis pium enunciatum Opus fuisse quidem a Decessoribus Nostris pluribus indulgentiis ac privilegiis decoratum atque auctum; nunc autem, tum sibi, tum universis archisodalitatis sociis in votis admodum esse, ut indulgentias et privilegia iam concessa in perpetuum confirmare, iisque alias spirituales gratias adiungere, de Nostra benignitate, dignemur. Nos autem animo repetentes quam « sancta et salutaris sit cogitatio pro defunctis exorare ut a peccatis solvantur », his piis optatis, quae in tam frugiferae consociationis bonum atque incrementum cedunt, quantum in Domino possumus, benigne annuendum existimavimus. Quae cum ita sint, audito dilecto filio S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de omnipotentis Dei misericordia ac Bb. Petri et Pauli apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis fidelibus qui primariam archisodalitatem ipsam pro liberandis animabus in purgatorio igne derelictis in posterum ingredientur, si, die primo eorum ingressus, vel uno ex septem diebus continuis immediate sequentibus, vere poenitentes et confessi Eucharistico se Pane refecerint, plenariam; ac tam inscriptis quam in posterum ipsa in archisodalitate inscribendis sodalibus, in cuiuslibet eorum mortis articulo, si, vere poenitentes et confessi ac Sacra Communione refecti vel, quatenus id facere nequiverint, saltem contriti,

nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde devote invocaverint et mortem tamquam peccati stipendium de manu Domini demisso animo susceperint, item plenariam; tandem iisdem nunc et in posterum similiter enunciatam in sodalitatem adlectis sodalibus, qui singulis annis Nativitatis, Paschatis Resurrectionis D. N. Iesu Christi, Corporis Christi Domini et SSmi Iesu Cordis, item Conceptionis, Nativitatis, Annuntiationis, Purificationis et Assumptionis B. Mariae Virg. Deiparae, Perdolentis Virginis et a Monte Carmelo festivitatibus; die festo associationis praecipuo, nempe feria quarta diem mensis maii vicesimam quartam praecedente, denique S. Michaelis Archangeli, S. Iosephi, Ss. Apostolorum Petri et Pauli ac S. Gregorii Magni Pontificis et Doctoris festis diebus, vel uno e septem diebus continuis immediate respective sequentibus ad cuiusque lubitum eligendo, nec non feria secunda quae quovis mense primo loco recurrat, a medietate diei praecedentis ad mediam usque noctem ipsius feriae admissorum pariter confessione expiati ac coelestibus epulis refecti, propriam archisodalitii ecclesiam, si adsit, secus quodvis publicum templum sive sacellum visitent, ibique pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effundant, quo ex praedictis die id agant, etiam plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Insuper dictis fidelibus in consociationem memoratam adlectis, sive adlegendis in posterum, quoties publicum quodcumque coemeterium visitent contrito corde, ibique pro animabus defunctorum expiandis orent, septem annos totidemque quadragenas; quo die iuxta sodalitii tabulas orationem dominicam, salutationem angelicam et « Requiem aeternam » recitent, quingentos dies; quo pariter die precem recitent « O gloriosa Virgo Maria », prouti inserta manet in apostolicis Litteris die x februarii mensis, anno MCMV, Piscatoris annulo obsignatis, trecentos dies; tandem quoties contrito corde recitent invocationem: « O nostra Domina de Montligeon, ora pro animabus in purgatorio igne detentis », toties iis de numero poenalium in forma Ecclesiae consueta centum expungimus. Ad haec indulgemus, ut Missae omnes a quovis sacerdote ad quodcumque altare cuiuslibet templi sive sacelli rite litandae pro sodali defuncto ex enunciata associatione, ei animae pro qua celebratae fuerint perinde suffragentur ac si fuissent ad privilegiatum altare peractae. Altare autem B. Mariae Virgini *de Montligeon* dicatum, quod exstat in ecclesiis ubi piaculare Opus canonice institutum sit, quotidiano Missarum privilegio ita ornatum volumus, ut quandocumque sacerdos aliquis saecularis vel regularis Missam pro anima

cuiuscumque fidelis quae Deo in charitate coniuncta ab hac luce migraverit, ad dictum altare celebraverit, anima ipsa de thesauro Ecclesiae per modum suffragii indulgentiam consequatur, ita ut D. N. Iesu Christi, B. Mariae Virg. Sanctorumque omnium meritis sibi suffragantibus, a purgatorii poenis, si ita Deo placuerit, liberetur. Praeterea concedimus, ut sacerdotes, annuente ac probante Ordinario, Moderatores Parochiales Operis electi, eodem durante munere, servatis servandis, ter in hebdomada altari privilegiato gaudeant. Tandem veniam facimus, ut die festo associationis praecipuo, quotannis, inscriptis sodalibus, Nostro et Romani Pontificis pro tempore exsistentis nomine et auctoritate, cum plenaria adnexa indulgentia benedictio impertiatur, in locis ubi associatio erecta sit, ab Episcopo ritu episcopali, aut a Moderatoribus cum Crucifixo et sub unico Crucis signo; vel tantum nuncietur a sacerdotibus zelatoribus in locis, quae careant Moderatore. Porro largimur Sodalibus ipsis, si malint, liceat, excepta iugiter plenaria indulgentia in mortis articulo lucranda, singulis aliis tam plenariis, quam partialibus indulgentiis functorum vita labes poenasque expiare. Non obstantibus Nostra et Cancellariae apostolicae regula de non concedendis indulgentiis ad instar, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus apostolicis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XI iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VI

FRATRIBUS A SCHOLIS CHRISTIANIS QUASDAM PRECES RECITANTIBUS INDULGENTIA CCC DIERUM CONCEDITUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Benigne annuentes piis precibus oblatis Nobis a dilecto filio Himerio a Iesu, Superiore Generali Fratrum Scholarum Christianarum, audito dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de omnipotentis Dei misericordia ac Bb. Petri

et Pauli apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis ex eodem Instituto Scholarum Christianarum Fratribus, ubique terrarum nunc et in posterum exsistentibus, qui, quovis per annum die, quocumque idiomate, dummodo versio fidelis sit, pie recitent in honorem S. Ioannis Baptistae de la Salle, contrito saltem corde, orationem hanc: « O Dieu, qui, pour donner l'éducation chrétienne aux pauvres et pour « affermir la jeunesse dans la voie du salut, avez suscité saint Jean-« Baptiste, votre confesseur, et formé par lui, dans l'Église, une nou-« velle famille religieuse; daignez nous accorder, par l'efficacité de son « intercession et de ses exemples, qu'embrasés de zèle pour votre gloire « et le salut des âmes, nous puissions, comme lui, être un jour cou-« ronnés dans le ciel. Ainsi soit-il », de numero poenalium dierum in forma Ecclesiae consueta trecentos expungimus. Porro largimur Fratribus enunciatis, si malint, liceat, hac poenitentiarum partiali relaxatione, semel tantum in die lucranda, functorum vita labes poenasque expiare. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XVII iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

VII

DE TERTIO ORDINE SERVORUM B. M. V. IN HISPANIA REGIONIBUSQUE EI OLIM SUBIECTIS NONNULLA STATUUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad futuram rei memoriam. — Relatum est Nobis, nonnullos errores atque abnormes usus in christifidelibus Tertio Servorum B. M. V. Ordini adiungendis paulatim irrepsisse. Quod praesertim in Hispania, sive ob formam scapularis fidelibus traditi, sive ob adhibitum ritum, ab eo dissimilem, quem haec Sancta Sedes praecepit, sive ob alia id genus, non parum frequenter evenit. Ut igitur omnia ad pristinas leges revocentur atque animi fidelium, quod ad indulgentias lucrandas, huic religioni

adnexas, nulla aestuent dubitatione, preces dilecti filii hodierni Prioris Generalis Ordinis Servorum B. M. V. libenter excepimus atque apostolica auctoritate, audito etiam dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Praefecto S. Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, haec, quae sequuntur, vi praesentium edicimus ac sancimus, ut sodalitates Septem Dolorum Deiparae Virginis in hispanicae linguae regionibus erectae, quae nunc vera Tertii Ordinis consortia existimantur, quamvis utpote simplices confraternitates Septem Dolorum eiusdem B. M. V. initio erectae sint, perinde ac vera Tertii Ordinis consortia, et sanato, quatenus oporteat, omni erectionis defectu, licite habendae sint: secundum autem praecipimus, ut in posterum, ad omne dubium expellendum, illud tantummodo Tertii Ordinis Servorum B. M. V. consortium in Hispania ac regionibus ei olim subiectis verum legitimumque censeatur, quod supremus Moderator totius Ordinis pro tempore per suum diploma erexerit. Quibus positis, certa nitimur spe, tam frugiferum institutum, cuius omni laude dignus finis est Dei Matrem Perdolentem praecipuo cultu cohonestare, magis magisque in dies suscepturum incrementa. In contrarium facientibus non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XXV iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status*

VIII

IACULATORIAM QUANDAM PRECULAM IN HONOREM SACRATISSIMI CORDIS IESU RECITANTIBUS INDULGENTIAE CONCEDUNTUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Religionem erga SS̃um Cor Iesu omni studio fovendam censemus, utpote quae divino Christi Redemptoris nostri desiderio respondeat atque universis Eius devotis, familiis praesertim ei consecratis, omnigena illius aeternae salutis fontis subsidia procuret. Laeti igitur dilecti filii hodierni Praepositi Belgicae Congregationis Missionariorum Oblatorum Mariae Immaculatae excepimus vota, quibus caelestes Ecclesiae thesauri pro iaculatoria prece flagitantur. Quare de omnipotentis Dei misericordia ac Bb. Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi atque audito dilecto filio Nostro

S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, vi praesentium, apostolica auctoritate Nostra, omnibus utriusque sexus christifidelibus, qui, corde saltem contriti, singulis cuiuslibet mensis diebus invocationem: « Sacratissimum Cor Iesu, protege familias nostras » quovis idiomate recitaverint ac, vere poenitentes et confessi ac sacra Communione refecti, quamlibet ecclesiam vel publicum oratorium, semel in mense, quo die quisque voluerit, ubique gentium visitaverint ibique, precibus ad Nostram mentem absolutis, eandem iaculatoriam precem dixerint, quo die iniuncta opera expleverint, plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus et largimur. Praeterea fidelibus, quocumque die ipsam precem recitaverint, trecentos dies de iniunctis eis seu alios quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes etiam animabus fidelium in purgatorio detentis per modum suffragii applicari posse indulgemus. In contrarium facientibus non obstantibus quibuslibet. Praesentibus perpetuo valituris.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub annulo Piscatoris, die XXVI iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. CAESAREM PEDRINI, E CONGREGATIONE SERVORUM CHARITATIS, SODALITII « A TRANSITU S. IOSEPH » MODERATOREM: SODALITIUM COMMENDANS, CUI IPSE B. P. PIISSIME ADHAERET, SACERDOTES SODALES MISSAM PRO MORIENTIBUS CELEBRATUROS SPIRITUALIBUS DITAT PRIVILEGIIS.

Diletto figlio, salute ed apostolica benedizione. — Mentre amare lagrime grondano dal Nostro ciglio sulle miserie sempre crescenti della travagliata umanità, non vi è per Noi conforto maggiore che di alleviare, quanto è possibile, le pene e le sofferenze che questa atroce ed interminabile guerra va moltiplicando in ogni ora del giorno su tanta parte del mondo. Ma la Nostra carità apostolica non può arrestarsi a quei desolati figli che stanno peregrinando in questa valle di pianto; giacchè altre migliaia di figli diletti, che sono per varcare la soglia del-

l'eternità, fanno giungere al Nostro cuore l'eco della loro languida voce invocante il soccorso di una prece per il felice passaggio alla vita sempiterna. E ben Ci consoliamo al riflettere che in aiuto spirituale dei poveri agonizzanti fu istituita la Pia Unione del Transito di S. Giuseppe, la quale ha avuto, in breve lasso di tempo, uno sviluppo ed una diffusione quali appunto si convenivano al raddoppiato bisogno di sacri olocausti e di preci propiziatorie per i morenti. Nè possiamo astenerci dal manifestare la soddisfazione che abbiamo provata nel venire a conoscenza del pio pensiero di rendere più efficaci le buone opere collettive di questo santo Sodalizio, invitando i reverendi sacerdoti ad applicare per turno qualche santa Messa per i moribondi della giornata. E poichè il Romano Pontefice è il primo fra i ministri dell'altare, così a Noi piace incoraggiare la lodevole iniziativa e favorire il pio divisamento andando innanzi con l'esempio ed accettando di celebrare Noi stessi, a questo caritatevole scopo, il santo Sacrificio della Messa; e ciò faremo il primo giorno di ciascun mese, ovvero il secondo, quando il primo sia giorno festivo. A titolo, poi, di maggiore incoraggiamento accordiamo a quei pii sacerdoti che annualmente applicheranno qualche S. Messa per i poveri morenti, la facoltà di benedire *extra Urbem,* e con la forma del Rituale, corone, crocefissi, medaglie, piccole statue e oggetti di devozione, applicandovi le indulgenze apostoliche; la facoltà di applicare alle corone le indulgenze dei Domenicani e Crocigeri; la facoltà di benedire e imporre ai fedeli gli scapolari della Ssma Trinità, della Passione, dell'Addolorata, dell'Immacolata, del Carmine e del S. Cingolo di S. Giuseppe con una sola formola, e la facoltà dell'altare personale privilegiato ogni volta che applicheranno la Messa per gli agonizzanti. Inoltre accordiamo ai medesimi ecclesiastici l'indulgenza plenaria in punto di morte e nelle feste principali di Nostro Signore, della Beata Vergine, dello Sposalizio, Transito e Patrocinio di S. Giuseppe, nella festa di S. Michele e nell'anniversario della loro sacra Ordinazione. Ed invocando sulla pia Società, per l'intercessione del suo celeste Patrono, l'abbondanza dei divini favori, impartiamo di cuore a Lei, diletto figlio, ed a tutti gli ascritti alla pia crociata l'apostolica benedizione.

Dal Vaticano, li 15 giugno 1917.

BENEDICTUS PP. XV

(Versio latina).

Dum acerbae lacrimae super miserias afflictae humanitatis, magis magisque in dies ingravescentes, profluunt ex oculis Nostris, nullum Nobis maius sollacium esse potest, quam si studuerimus dolores cruciatusque pro viribus lenire, qui propter dirum hoc perpetuumque bellum, tam magna in orbis terrarum parte singulis fere horis multiplicantur.

Apostolica vero caritas Nostra eos tantummodo filios amplecti nequit, qui in hac lacrimarum valle peregrinantur; alii sunt enim, eique plurimi filii Nobis dilecti, aeternitatis limen iam proxime ingressuri, quorum flebilis vox aures contingit animumque Nostrum, precum opem exorans ut feliciter ipsi transeant ad vitam sempiternam. Nos autem magna consolatione afficimur quotiescumque consideramus piam Sodalitatem « a S. Iosephi Transitu » ad spiritale auxilium morientibus ferendum fuisse institutam, quae brevi tempore adolevit et diffusa est non secus atque sacrorum holocaustorum piarumque precum pro iis, qui animam agunt, aucta necessitas expostulabat.

Neque tamen abstinere possumus quin id etiam manifestemus, magnam nempe laetitiam Nobis esse partam ex allato pio proposito ea omnia reddendi validiora, quae in Sodalitate communiter fiunt, rogatis sacerdotibus ut aliquot Missas in orbem, suam cuiusque vicem, celebrare velint pro illis qui intra diem in articulo mortis fuerint constituti. Iam vero cum Romanus Pontifex sit omnium sacerdotum princeps, ita cupimus inceptum hoc merita exornare laude piumque propositum fovere, omnibus exemplo praeeuntes et promittentes Nos Ipsos in hunc caritatis finem primo quoque die uniuscuiusque mensis, vel, si primus festus fuerit, altero die, Sacrum esse facturos. Quo vero magis ad praeclaram hanc rem presbiteri incitentur, sacerdotibus illis qui nonnullas Missas quotannis pro morientibus celebraturi sunt, facultatem facimus benedicendi extra Urbem, et ad formam Ritualis, coronas, crucifixos, numismata, parva simulacra et alia eiusdem generis ad religionem pertinentia, eisdemque applicandi Indulgentias Apostolicas; facultatem applicandi coronis indulgentias Dominicanorum et Crucigerorum; facultatem benedicendi et imponendi, per unam formulam, Scapularia SS. Trinitatis, Passionis, Mariae Perdolentis, Mariae Immaculatae, M. de Carmelo, Cingulum S. Iosephi, et facultatem Altaris privilegiati quoties Missam pro morientibus celebrabunt. Praeterea iisdem sacerdotibus plenariam indulgentiam in articulo mortis concedimus, nec non in solemnioribus festis Domini Nostri, B. Virginis, Desponsationis, Transitus et

Patrocinii S. Iosephi, in festo S. Michaëlis et diebus quibus sacerdotio aucti fuerunt. Demum Piae Sodalitati, per intercessionem caelestis eiusdem Patroni, divinorum munerum copiam enixe deprecantes, tibi, dilecte fili, et omnibus qui sanctae huic Unioni nomen dederunt, apostolicam benedictionem propenso animo impertimus.

Ex Aedibus Vaticanis, die XV mensis iunii MCMXVII.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD R. P. D. MICHAËLEM FELICEM KORUM, EPISCOPUM TREVIRENSEM, QUI PRAECLARUM PIETATIS TESTIMONIUM ET PIGNUS DEDERAT, GRATIAS AGENS RESCRIBIT.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Litterarum tuarum officium, quo egregiam tuam tuorumque pietatem pari observantia coniunctam profitebaris, gratissimum Nobis fuit, ideo praesertim quia ad Nostras his miseris temporibus curas et sollicitudines leniendas pertinebat. Profecto consolatur Nos comprobatio bonorum de iis rebus quas ad bellum vel mitigandum vel finiendum, sine intermissione gessimus. Praestitimus equidem in commune bonum non minus certe quam debuimus, plus fortasse, auxiliante Deo, quam nonnulli praeiudicatarum opinionum homines autumant. At vero quod Nostri est muneris, id pro viribus persequi non desistemus; cumque nihil tam oporteat quam divinam exorare clementiam, in hoc, bonis omnibus adiuvantibus, perseverabimus. Restat ut tibi agamus gratias, venerabilis frater, quod necessitatibus Apostolicae huius Sedis, cui es addictissimus, petriana stipe subvenire studes: qua in re id vehementer tetigit animum Nostrum quod scribis de captivis ex Gallia militum ductoribus qui cum tuis stipem pientissime contulerunt. Remuneretur vos ubertim Deus suae gratiae muneribus: quorum auspicem peculiarisque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et clero populoque tuis concredito curis apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die III mensis quintilis MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD R. D. NORBERTUM SCHACHINGER, ORDINIS PRAEMONSTRATENSIS ABBATEM GENERALEM EUMDEMQUE ABBATEM SCHLAGLENSEM, SEPTIMO EXEUNTE SAECULO CUM SCHLAGLENSIS ABBATIA CONDITA EST.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Proximo mense quintili, cum anni erunt septingenti ab ista, cui tu praees diligenter, Abbatia condita, sacra sollemnia per quatriduum actum iri libenter cognovimus. Quem faustum rei eventum non dumtaxat a vobis, quasi privatum et domesticum, celebrari decet. Cum enim in Schlaglensi coenobio religiosae disciplinae decus fulgere consueverit, tum ex eo, tamquam e virtutum domicilio, praeclara semper ad sempiternam salutem subsidia in vicinia defluxerunt. Par est igitur et consentaneum ut, vestram laetitiam participantes, aliquo etiam apostolicae auctoritatis munere augeamus. Quapropter qui abbatialem aedem inviserint, eis indulgentiam VII annorum totidemque quadragenarum concedimus; eisdem, si praeterea rite confessi Sanctissima Eucharistia se refecerint, indulgentiam plenariam semel lucrandam tribuimus. Tibi vero, dilecte fili, hoc damus ut populo, vel per te vel per alium, nomine Nostro semel benedicas plenariamque indulgentiam, usitatis conditionibus, praesentibus largiaris. Ac divinorum auspicem munerum benevolentiaeque Nostrae testem, tibi, dilecte fili, sodalibus et populo tuae concreditis curae, apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XVIII mensis iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

IV

AD R. P. D. WILLIBALDUM HAUTHALER, O. S. B., ABBATEM S. PETRI SALISBURGENSIS; CUI L SACERDOTII ANNOS COMPLENTI GRATULATUR.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Delectat Nos quidem optimo cuique, si divinae bonitatis munere faustum eveniat, gratulari. Itaque cum certiores facti simus te x sacerdotii lustra proxime completurum, nihil est Nobis optatius quam ut benevolentiam tibi Nostram, opinioni parem quam de te habemus eximiam, significemus.

Pro tuo enim pietatis ac religionis studio, non modo istam Abbatiam, a S. Ruperto conditore nobilitatam, diligentissime semper moderatus es, sed etiam ad cetera, quae in Austria sunt, ordinis tui coenobia in pristinam disciplinae sanctitudinem restituenda non parum contulisti. Ad haec promerita eam quoque laudem tibi comparasti sane honestissimam, quae in illustrandis vetustorum temporum monumentis continetur. Nos vero, caritatis in te Nostrae testandae causa, cum felicia omnia ac salutaria tibi a Deo precamur, tum etiam tribuimus ut in faustitate eius diei, sollemniter sacris operatus, benedictionem nomine Nostro plenariamque indulgentiam semel adstantibus, usitatis conditionibus, impertias. Ac caelestium auspex donorum voluntatisque Nostrae testis apostolica sit benedictio quam tibi, dilecte fili, tuisque omnibus amantissime in Domino largimur.

Datum Romae apud S. Petrum, die XIX mensis iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

V

AD R. D. IACOBUM OGIER, DE SODALITATE PRO PONTIFICE ET ECCLESIA, QUAE ORNATUR LAUDIBUS ET COMMENDATUR.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Utrumque Nobis perplacuit, et tua plena pietatis observantiaeque epistola, et scriptio qua sodalitatis istius cui praesides, rationes retulisti superioris anni. Equidem tam salutare et peropportunum opus his rerum difficultatibus perstitisse atque etiam aliquid cepisse incrementi, laetamur, optamusque ut magis atque magis florere pergat. Etenim cum compositae res fuerint, diligens optimo cuique danda erit opera ut christianae gentes, quas, saeviente bello, contrariae rationes causaeque dissociarunt, arctiore quodam caritatis vinculo inter se copulentur; et, ad nova belli pericula praecavenda, legis aeternae statuta colant, Vicario Iesu Christi duce ac magistro. Patriam tueri magnum quidem est officii munus: sed meminerit semper christianus homo ita sibi terrenam curandam esse patriam ut caelestem non amittat; « non enim habemus « hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus ». Ad eam ut perveniatur, omnino illum audire, illi obtemperare, necesse est cui claves in beato Petro datae sunt regni caelorum. Quod autem ab omnibus praestandum est, id ipsum recte vos quam maximo studio exsequi, idemque

propositum animis aliorum inculcare e vestro proprio instituto contenditis. Alacriter igitur id persequi ne cessetis, Nobis valde probantibus. Nos vero fidei ac pietatis vestrae documentum habemus etiam petrianam stipem; de qua tibi et omnibus qui eam contulerunt, gratias agimus. Ac caelestium auspex munerum paternaeque benevolentiae Nostrae testis apostolica sit benedictio quam tibi, dilecte fili, sodalitatis in una quaque natione ac dioecesi moderatoribus, sodalibusque omnibus, tum clericis tum laicis, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXV mensis iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

VI

AD R. P. D. HENRICUM JOULAIN, EPISCOPUM IAFFNENSEM, QUEM, APPETENTE VICESIMO QUINTO EPISCOPALIS CONSECRATIONIS NATALI, GRATULATIONE PROSEQUITUR.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Vicesimam quintam episcopalis consecrationis tuae anniversariam diem publica istic laetitia illustrem audimus fore, et perlibenter quidem. Nam quae clerum populumque tuum ad gratulandum tibi adducunt causae, eaedem Nosmet ipsos permovent. Scimus enim hoc a te emensum in ista regenda dioecesi spatium aetatis clarorum fuisse plenum meritorum: in quibus, praeter utilissime instituta ad regnum Iesu Christi propagandum, ad pueros ex utroque sexu rite educendos, ad iuventutem contra desidiae inertiaeque pericula servandam, illud Nobis praesertim probatur quod indigenas sacris initiandos studiose curavisti. Quapropter eam diei faustitatem Nos participando non solum splendore quodam augere volumus, sed etiam fructu; ob eamque rem potestatem tibi facimus semel populo benedicendi Nostro nomine et indulgentiae plenariae, usitatis conditionibus, impertiendae. Atque auspicem caelestium munerum benevolentiaeque Nostrae testem tibi, venerabilis frater, omnique clero ac populo tuis concredito curis apostolicam benedictionem amantissime in Domino largimur.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXVII mensis iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

VII

AD R. P. D. ADOLFUM FRITZEN, EPISCOPUM ARGENTORATENSEM, OB ANNUM AETATIS OCTOGESIMUM FELICITER PLENUM, FAUSTA OMINA MITTIT.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Qua flores apud omnes existimatione virtutis, merito quidem argentoratenses tui natalem tuum octogesimum iis omnibus prosequentur significationibus laetitiae, quas in his rerum acerbitatibus grati filiorum animi excogitare queunt. Nobis quoque libet tibi gratulari, qui impensam pastoralis tuis muneris diligentiam summa in hanc Petri Cathedram pietate cumulari iam pridem perspeximus. Itaque Deo tecum persolvimus grates, quod te in hunc diem conservavit; petimusque ut cum diu alacriter isti ecclesiae consulere pergas, tum Nobis te cotidie magis probare, in spem caelestium praemiorum. Eum vero diem honestandi causa et animarum fructu ditandi, tibi damus ut papalem benedictionem cum indulgentia plenaria, usitatis conditionibus, semel vel per te vel per alium impertias. Ac divinorum auspicem munerum praecipuaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et clero populoque tuis concredito curis, apostolicam benedictionem amantissime in Domino largimur.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXX mensis iunii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DE FACULTATE APPLICANDI MISSAS IN FAVOREM SEMINARIORUM.

Quaesitum est a nonnullis Episcopis utrum decretum S. Congregationis Consistorialis diei 25 aprilis huius anni, quo statuebatur facultates a S. Sede Ordinariis per communia indulta concessas finem esse habituras, die quo Codex Canonici Iuris vigere coepisset, comprehenderet etiam indulta quaedam circa missas in favorem Seminarii applicandas nonnullis dioecesibus concessa.

Huic dubio, de mandato SSmi D. N., S. Congregatio respondit: memorata indulta non fuisse comprehensa, ideoque in suo robore manere.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 1 iulii 1918.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† V. Sardi, Archiep. Caesarien., *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis, Ssmus D. N. Benedictus PP. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

2 iulii 1918. — Cathedralibus Ecclesiis Melphictensi-Iuvenacensi et Terlitiensi praefecit R. D. Ioannem Iacono, canonicum poenitentiarium metropolitanae ecclesiae Catanensis et rectorem seminarii.

10 iulii. — Metropolitanae ecclesiae Tuamensi R. P. D. Thomam Gilmartin, hactenus episcopum Clonfertensem.

17 iulii. — Archiepiscopali ecclesiae Aquilanae R. P. D. Adulphum Turchi, hactenus episcopum Canopitanum et secretarium S. C. de Religiosis.

18 iulii. — Cathedrali ecclesiae Detroitensi R. P. D. Michaëlem Gallagher, hactenus episcopum Grandormensem.

— Cathedrali ecclesiae Bakeriensi R. D. Terentium Georgium Brady, parochum ecclesiae cathedralis Dubuquensis.

— Cathedrali ecclesiae Galvestoniensi R. D. Christophorum Byrne, parochum ecclesiae Ssmi Nominis Iesu in dioecesi Sancti Ludovici.

— Cathedrali ecclesiae Sancti Antonii (Texas) R. D. Arthurum Drossaerts, parochum ecclesiae Sancti Iosephi de « Baton Rouge » in dioecesi Novae Aureliae.

— Cathedrali ecclesiae Duluthensi R. P. Ioannem Mac Nicholas, socium magistri generalis Ordinis Praedicatorum.

— Cathedrali ecclesiae Lafayettensi nuper erectae (11 ianuarii 1918) R. D. Iulium Jeanmard, iam cancellarium et administratorem apostolicum ecclesiae Novae Aureliae.

19 iulii. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Stauropolitanae R. P. D. Richardum Ysasa, hactenus episcopum tit. Anemuriensem.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

MELEVITANA

IURIS FUNERANDI

2 iunii 1917

Species facti. - Exeunte anno 1913 ex dismembratione territorii potissimum paroeciae archipresbyteralis loci *Casal Zurrico* dioecesis Melevitanae erecta fuit paroecia oppidi *Birzebbugia;* sed archipresbyter haud raro iura novi parochi intercipere arbitratus est, praetextu quod parochianorum aliqui, licet quasi-domicilium in novo districtu foverent, praecipuam vel aequalem sedem adhuc in vetere retinerent. Defunctis itaque in territorio filialis duobus christifidelibus qui pariter in paroecia matrice domicilium habebant et in filiali quasi-domicilium, archipresbyter, alienum territorium ingressus, eorum corpora levare, associare, deducere ad suam ecclesiam ibique eos funerare non dubitavit. Controversia inde exorta ad Administratorem Apostolicum (vacante tunc Sede

Episcopali) delata est, qui, utrimque informatus, in Archipresbyteri favorem decretum tulit die 19 septembris 1914, statuens nimirum « cadave-« rum associationem peragendam esse a parocho domicilii, quocumque « demum loco obitus contingat: in casu autem extra controversiam « positum esse quod defuncti domicilium fovebant in loco *Casale Zur-« rico* ». Ab hoc decreto parochus recursum interposuit ad H. S. C., quae, expectato de more adventu novi Episcopi, hunc de sententia rogavit. Docuit quidem novus Episcopus de consuetudine inolita *post* resolutionem H. S. Ordinis in *Melevitana*, diei 30 aprilis 1904 (cfr. *Thesaurus resolutionum S. Congr. Concilii*, t. CLXIII, an. 1904, pag. 505, ss.), vi cuius consuetudinis unus parochus domicilii ius haberet in Melevitana dioecesi associandi proprium filianum, ubicumque demum contingeret obitus; eam tamen utpote a praepostera praefatae resolutionis interpretatione profectam, atque legitimo adhuc temporis spatio minime suffultam, non esse sustinendam facile recognovit. Verum, attento quod ius commune hac in re in dioecesim non sine difficultate introduci posset, quamvis id iussisset supradicta H. S. O. resolutio, die 30 apr. 1904 data, ad futuras fortasse lites praecavendas proponebat ac enixe efflagitabat idem Episcopus ut haec regula quoad funera pro tota Melevitana dioecesi sanciretur, nimirum: « Illi parocho exclusive pertinet funera absolvere, « exceptis casibus sepulturae electivae aut gentilitiae, in cuius paroecia « christifidelis vita functus est, etsi ibi nec domicilium nec quasi-domi-« cilium habeat »; pro qua norma statuenda adducebat tum analogiam cum decreto *Ne temere*, quoad matrimoniorum validam celebrationem, tum aequitatis rationem, quum generatim unus parochus loci sacramenta morituris ministret, tum peculiares loci circumstantias, ut infra dicetur.

E re itaque visum est universam causam Emorum Patrum iudicio subiicere propositis dubiis:

I. *An decretum Administratoris Apostolici d. d. 19 septembris 1914 sit confirmandum vel infirmandum in casu;*

II. *An et quomodo excipienda sit petitio Episcopi in casu.*

Synopsis disceptationis. - *Votum Consultoris* summatim ita referri potest. - I. Quoad primum dubium praemittit utrimque supponi defunctos in casu in paroecia archipresbyterali domicilium, in nova vero quasi-domicilium tantum obtinuisse. Hoc *ut minimum* tamquam plene firmatum suscipi potest; non desunt enim adiuncta rerum unde merito suspicari quis possit assertum quasi-domicilium in nova paroecia esse verum et germanum domicilium, qua in hypothesi quaevis controversia cessaret. Admissa vero contraria, id tantum superest inquirendum, quid nimirum iuris, circa

defunctum qui in paroecia quasi-domicilii obiit, quin sepulturam electivam aut gentilitiam haberet: an scilicet debeat ac possit cadaver deferri ad paroeciam domicilii ut ibi funera absolvantur, an potius parochus quasi-domicilii ius privativum sepulturae habeat. Ast haec quaestio expeditissima est: in praesenti enim communissima est doctrina quod is « qui « habet quasi-domicilium in parochia et in alia parochia domicilium « (verum aut legale), et moritur in loco quasi-domicilii, ibi etiam sepelien- « dus est, licet facile possit ad domicilium deferri. Ratio est quia parochus « quasi-domicilii est vere et proprie parochus et proinde idem hic recur- « rit dicendum ac de eo qui duplex domicilium habet » (Many, *De loc. sacris*, p. 279, 2°, De quasi-domiciliatis, *b*). « Parochus in cuius parochia « fideles defuncti verum domicilium vel etiam quasi-domicilium habue- « runt, est ad sepulturam ibidem peragendam per se vel per suum dele- « gatum *privative* competens » (Wernz, *Ius decret.*, III, n. 776). Idem legitur in *Synopsi rerum moralium et canonicarum* (n. 2143, vol. II, v. *Exequiae*): « Qui moritur in loco domicilii vel quasi-domicilii, et alibi « habeat domicilium, vel quasi-domicilium, debet sepeliri ubi mortuus « est (Ferraris, v. *Sepultura*, n. 25), nisi alibi elegerit sepulturam vel « habeat sepulcrum gentilitium; sed quacumque in hypothesi parochus « domicilii, si defunctus mortuus est in loco quasi-domicilii et vicissim, « *nullum* haberet ius, *nec ad quartam* quidem funerariam », quia videlicet, etiam per quasi-domicilium parochia acquiritur, adeoque quum quis in loco quasi-domicilii decedit, eius proprius parochus, *tunc*, alius non est nisi parochus quasi-domicilii. Id confirmatur ex innumeris resolutionibus H. S. C. etiam recentioribus, e. g. Reatina, *Iuris associandi cadaver*, 22 dec. 1866; Cremen., *Emolumentorum funeris*, 12 mart. 1881; Ariminen., *Sacramentorum et funerum*, 24 mart. 1888; Novarien., *Funerum*, 27 maii 1893, etc.

Ad consuetudinem vero quod attinet: *in facto* novimus, ut refert Episcopus, olim ab immemorabili inolevisse consuetudinem, in universa insula, vi cuius filiani cadaver extra fines propriae paroeciae defuncti, levabat quidem parochus loci, sed ad fines suae paroeciae dumtaxat, ubi a parocho proprio defuncti suscipiebatur. Ast post varias contrarias S. H. C. decisiones ab a. 1881 ab hoc more paulatim recessum est, cui postremum vulnus intulit resolutio data die 30 aprilis 1904 statuens « in casu servandum esse ius commune ». Deinceps vero, sensim sine sensu, alius usus, fortasse ex praepostera dictae resolutionis intellectione subortus est, vi cuius parocho domicilii ius esset levandi, associandi ac funerandi cadavera filianorum etsi in loco decessus quasi-domicilium illi haberent. Ceterum animadvertit Episcopus nonnisi pauci casus citari

ad rem possunt, quum rara admodum sese obtulerit hucusque decessus in hisce circumstantiis occasio.

Quod *ius* spectat, certum quidem est consuetudinem legitime praescriptam posse statuere favore parochi domicilii ius exclusivum funerandi fideles in sua paroecia domiciliatos, etsi in loco quasi-domicilii obierint. Hinc cl. Many (l. c.) post transcripta verba subdit: « Nisi tamen aliter ferat consuetudo ». Videndum tamen quaenam consuetudo requiratur; et quum ea ratione parocho quasi-domicilii competant funera fidelis in sua paroecia vita functi, quia est verus parochus proprius, quaestio ad id recidit, quo nempe temporis spatio opus sit ad praescribendum contra iura parochorum propria. Notissimum vero, ex DD. alios ad rem requirere consuetudinem immemorabilem, alios centenariam, alios quadragenariam cum titulo (Cf. Petra, *Comm. in Constitutionem IX, Innoc. III*, vol. II, n. 55; cf. Barbosa, *De Parocho*, p. III, cap. XXV, n. 16, etc.), neminem decennali tantum contentum esse.

Ast etsi concederemus decennalem consuetudinem posse in casu sufficere ad praescribendum contra iura parochi quasi-domicilii tamen in facto nec decennalis consuetudo exsistit. Et sane: 1) talis consuetudo non exsistit contra paroeciam de *Birzebbugia* quae anno 1913 erecta fuit (cfr. caus. *Melevitana - Praestationis*, d. 21 apr. 1917, supra, pag. 245); nec 2) generalis in dioecesi dici potest, quia nec usus apud omnes demonstratur, nec iam ab anno 1914 recognoscebatur ab Episcopo Melevitano, qui ad H. S. C. eam veluti ex erronea interpretatione resolutionis H. S. C. subortam denuntiabat.

Itaque nec ex doctrina in iure, nec ex asserta consuetudine suffultum aliqua ratione apparet Decretum Administratoris Apostolici in casu.

II. Alterum dubium respicit petitionem Episcopi pro nova statuenda norma, vi cuius semper *ad loci* parochum, exceptis dumtaxat casibus sepulturae gentilitiae aut electivae, spectaret defuncti funera absolvere, etsi ibi nec domicilium nec quasi-domicilium habeat.

Rationes quas Episcopus affert sunt:

1ª Analogia cum iure ex decreto *Ne temere*, pro matrimoniis statuto. Scilicet ex decreto *Ne temere* iurisdictio pro matrimoniorum celebratione evasit mere territorialis, ita ut parochus vel Ordinarius loci ubi matrimonium celebratur *valide* semper matrimonio adsistat. Id pariter optandum foret pro funeribus, relate ad suam dioecesim saltem.

2ª Et sane hic modus aequitati magis respondere videtur: « Infatti « non è il parroco del luogo dove muore l'individuo che viene chiamato « ad amministrargli gli ultimi sacramenti, ad assisterlo nella sua agonia,

« esponendosi, quando la malattia è infettiva e contagiosa, al pericolo « di contrarla? ecc. ».

3ª Tandem censet Episcopus quod, si haec regula pro sua dioecesi firmaretur, controversiae et usus iuri contrarii quae quive suscitantur et vigent, etiam post resolutionem H. S. C. a. 1904, radicitus possent evelli.

Non tamen haec rationum momenta urgere videntur. Prima et altera ratio, ut patet, ordinis generalis sunt proindeque, si quid probarent, pro universa Ecclesia suaderent ius funerarium immutandum esse. Huc autem venit tritum illud: *quod nimis probat nihil probat,* nihil scilicet ad rem specialiter probat; et cum non sit praesens quaestio de iure generali condendo, sed de iure particulari sanciendo, haec argumenta generalia quod intendunt profecto non evincunt. Ceterum ea etiam in seipsis considerata nutare penitus videntur. In primis enim deficit analogia cum decreto *Ne temere,* quia verum est quod parochus loci semper *valide* adsistit matrimoniis, at vero *licite* nonnisi parochus domicilii vel menstruae commorationis, quae loco quasi-domicilii ponitur, adsistere valet. Ast analogia ut probaret, *ad liceitatem* respicere deberet, ex qua unice fructus facit suos parochus qui matrimonio adsistit; nam praecise sub hoc aspectu percipiendi proventus comparatio aliqua institui valet inter legislationem pro matrimonio et eam quae pro funeribus viget. In re funeraria non quaeritur, nimirum, an exequiae validae sint vel invalidae; sed tantum de iure eas faciendi, quod iusta proventuum perceptio sequitur.

Nec altera ratio magis rem urget, quia, de facto, quando distantia tanta est ut moriturus a proprio parocho adsisti non possit, nec etiam cadaver asportari ad propriam paroeciam commode poterit; ac proinde parocho loci qui infirmi curam habuit etiam funeralia, ex praescripto quoque communis iuris, competunt, salvo iure portionis favore parochi proprii. Ceterum si illam considerationem aequitatis nimis quis extendat, iniustum dicet v. g. eligere sepulturam extra propriam paroeciam in damnum proprii parochi qui per totam vitam fideli adstitit, etc. Tandem cum lex haec generalis sit, omnia compensantur, et qui hodie sine labore fructus percipit, cras versa vice sine fructu laborare tenebitur. Nec videretur ob tam parvas difficultates, quae post dicta vix admittendae in praxi sunt, illud generale principium iuris in re funeraria subvertere, scilicet quod ibi quis sepeliendus est, ubi *consuevit officia audire divina et ecclesiastica recipere sacramenta,* id est in propria paroecia.

Quoad tertiam rationem, illae loci circumstantiae nonnisi respiciunt assertam consuetudinem post resolutionem H. S. C. a. 1904 introductam; ast, quia haec consuetudo recens est nec adeo generalis, facilius videtur

eradicari posse ac illa antiquior et immemorabilis quae olim viguit, et post dictam resolutionem omnino cessavit. ***Consuetudo*** enim ***vincitur consuetudine.***

Hisce ex voto Consultoris depromptis, ***ex officio*** nonnisi pauca adnotabantur quoad alterum dubium dumtaxat: videbatur enim propositio Episcopi, utpote ad concordiam inter parochos fovendam concepta, non esse ideo a limine reiicienda, quod generalioribus tantum motivis fulciretur. Enimvero non de generali mutatione iuris funerarii agebatur, sed de unico casu, et quidem raro, quo advena extra paroeciam proprii domicilii decederet: et quamvis hic etiam casus communi iure sit praevisus et contentus, attamen id non obstare videtur quominus peculiari moderatione data de causa possit praecaveri, attento praesertim quod, hac moderatione communiter a parochis acceptata, nulli praeiudicium causaretur, compensato videlicet detrimento ex fortuito decessu sui filiani ex emolumento in simili casu de alieno paroeciano aliquando percipiendo. Ceterum haud deerant in petitione Episcopi peculiaria motiva, ut ecce, paupertas quarumdam paroeciarum, praesertim ***noviter erectarum,*** in quas propterea facilius alienos paroecianos transmigrare et aliquoties obire extra sedem domicilii contingit; itemque ratio consulendi funeribus ***pauperum*** praesertim, de quibus parochi, sive domicilii sive quasi-domicilii causa proprii, non semper solent esse solliciti. Quamobrem expedire videbatur, ut parochi totius dioecesis in proxima synodo vel alias coadunati audirentur supra iuris moderatione ab Episcopo proposita; cui, si saltem maior pars accessisset, per ***mutuam*** veluti ***conventionem*** sicut alias fieri contigit, ab H. S. O. quatenus oporteret probandam, res finiri posset, quo remedio nullum consultius ac efficacius ad futuras praevidendas et praecidendas lites.

Resolutio. - Propositis autem in plenario Emorum ac Rmorum Patrum S. Congregationis Concilii conventu die 2 iunii 1917 in Palatio Apostolico Vaticano habito, supra enunciatis dubiis, responsum est:

Ad I. « Decretum Administratoris Apostolici diei 19 septembris 1914 « non sustineri, sed standum iuri communi ».

Ad II. « Provisum in primo ».

Quam Emorum Patrum resolutionem SSmus Dnus Noster Benedictus Div. Prov. Pp. XV ad relationem infrascripti Secretarii in audientia diei 4 eiusdem mensis et anni, approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

HERBIPOLEN.

DE MISSA VOTIVA VEL COMMEMORATIONE PRO SPONSIS.

Hodiernus Episcopus Herbipolen. Apostolicae Sedi sequentia dubia, pro opportuna declaratione, humillime exposuit nimirum.

Iuxta Canonem 1108 Codicis Iur. Can. Ordinarii locorum benedictionem nuptialem permittere possunt, ex iusta causa, etiam tempore Adventus usque ad Navititatem Domini inclusive, et a Feria IV Cinerum usque ad Dominicam Paschatis inclusive, salvis legibus liturgicis. Hinc quaeritur:

I. Si Ordinarii ex hac licentia, quae non limitata esse videtur, benedictionem nuptialem permittant in Nativitate Domini et Dominica Resurrectionis, licetne Orationi Missae de respectivo Festo addere commemorationem pro sponsis, quamquam haec Festa, sicuti alia Festa Epiphaniae, Pentecostes, Ssmae Trinitatis et Corporis Christi, ullam aliam orationem excludant?

II. Licetne tempore clauso Missam votivam pro sponsis celebrare?

III. In vigiliis, occurrentibus extra tempus clausum, privilegiatis, nempe Pentecostes et Epiphaniae, licetne legere Missam votivam pro sponsis?

Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis suffragio, et prae oculis habito Canone 1108 Codicis Iuris Canonici una cum Rubricis Missalis, quaestionibus sibi propositis ita respondendum censuit:

Ad I. *Affirmative,* sub unica conclusione.

Ad II. Si Ordinarius loci ex iusta causa permiserit etiam praedicto tempore clauso solemnem benedictionem nuptiarum, Missa votiva pro sponsis celebrari poterit; exceptis tamen Dominicis, Festis de praecepto etiam I et II classis, Octavis privilegiatis I et II ordinis, Feriis privilegiatis et vigilia Nativitatis Domini.

Ad III. *Negative* in utraque Vigilia.

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 14 iunii 1918.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

PORTUS LUDOVICI seu EBROICEN.

DECRETUM INTRODUCTIONIS CAUSAE BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI IACOBI DESIDERATI LAVAL, SACERDOTIS MISSIONARII CONGREGATIONIS SANCTI SPIRITUS.

Inter innumeros filios quos nobilis Gallia genuit et Ecclesia catholica non solum in Christo regeneravit, sed etiam sacerdotes consecravit et ad praedicandum evangelium in regiones longinquas misit, ardenti studio et divina caritate praestantes, digne recensetur Iacobus Deside ratus Laval, sacerdos missionarius Congregationis S. Spiritus. Ex piis honestisque parentibus natus in oppido *Croth*, dioecesis Ebroicensis in Gallia, die 18 septembris anni 1803, a pueritia suavis, obediens, devotus et ad pauperes sublevandos inclinatus ostenditur. Apud parochum loci *Tourville*, avunculum suum, litterarum hausit rudimenta. In Minori Seminario Ebroicensi et in Collegio S. Stanislai Parisiis studia prosecutus est atque complevit. Anceps inter statum clerici aut medici, hunc ultimum elegit, et in scientia atque arte salutari, curriculo laudabiliter absoluto, anno 1830 doctoris laurea donatus fuit. Illico officium suum exercuit in loco *S. André* nuncupato, infirmos non minus sollicite curans quam benigne ac generose sustentans. Aequalium et amicorum exemplis et conversationi, mundique levitatibus, etsi licitis, aliquantulum indulsit; vix tamen in locum vulgo *Ivry-la-Bataille* transivit, hisce oblectamentis et vanitatibus neglectis ac spretis, saniora exempla et consilia secutus, piam, austeram et actuosam cum sua medicinae professione ducebat vitam. Eventus inde accidit, qui illum ad perfectiorem vitae statum et animarum curam, Deo largiente, vocavit. E loco enim *de Villiere-en-Desouvre* rediens equitando, repente in terram praecipitatus est, atque ita perire debere visus fuit. Attamen tremens et stupens surrexit sanus, melior effectus atque intus illustratus. Desiderio flagrans se totum divino servitio mancipandi, ad seminarium Parisiense S. Sulpitii se contulit, ibique theologicis disciplinis summa cum laude expletis, simul effuso suarum virtutum odore, mense decembri anno 1838 in ipsius Seminarii sacello ad sacrum presbyteratus ordinem evectus est. In curionem electus prius paroeciae *Pinterville*, paulo post etiam paroeciae *Acquigny*, in utrisque curiis boni postoris munia per biennium gessit, cum magna gregis aestimatione et aedificatione; illumque

per vias transeuntem incolae indigitabaut et S. Vincentio a Paulo comparabant. Dei Famulus ad maiora intendens animum, quum in Seminario Parisiensi Venerabilem Franciscum Mariam Paulum Libermann eiusque virtutes ac gesta probe agnovisset, societatem missionariorum ab eo cum paterna cura et amore institutam sub invocatione Immaculati Cordis Beatae Mariae Virginis et ad infideles in Africa degentes evangelizandos destinatam, sua sponte et voluntate amplexatus est, anno 1841 exoriente. Verum decennio ab illa societate condita vix exacto, quum pium sodalitium ab egregio sacerdote Claudio Francisco Poullart des Places anno 1703 Parisiis erectum sub titulo Congregationis Sancti Spiritus fere idem prosequeretur opus evangelizandi pauperes et animas derelictas, praesertim in coloniis Galliae, Venerabilis Libermann se suosque socios ipsumque Iacobum Laval, cum eximio et concordi humilitatis exemplo, huic Congregationi aggregavit. Hinc ex duabus sodalitatibus una tantum, sacerdotum numero et virtute fortis et gloriosa superstes riteque recognita, exsistit Congregatio Sancti Spiritus. Quae Congregatio, doctrina, religione atque apostolico studio refulgens, et, eodem Ven. Francisco Libermann praeside, propagata, praeposita etiam fuit erectioni et regimini Seminarii Gallici in Urbe ad sanctae Clarae, quod Seminarium de Ecclesia et Gallia opime meritum et Pontificio titulo decoratum, praeclaris Romanorum Pontificum et Episcoporum Galliae testimoniis cohonestatur. Sub religiosa autem disciplina eiusdem Congregationis regulariter addictus, postulante Rmo Episcopo Portus Ludovici, in insula Mauritiana, et praehabita Rmi Ordinarii Ebroicensis et Superiorum Congregationis licentia, Iacobus Laval ad illam insulam libentissime profectus est, feliciterque appulit die 14 septembris 1841. Ibidem per vigintitres annos mansit usque ad obitum, famam adeptus sacerdotis exemplaris, religiosi perfecti et apostoli intrepidi Nigritorum. Insulam enim Mauritianam quam, tamquam agrum desertum et incultum P. Laval invenerat, assiduo sacri ministerii labore et industria, adhibita etiam scientia et arte medica, ita purgavit et excoluit, ut, superatis omnigenis obstaculis, minis et vexationibus, Nigritos illius insulae, paulo ante a dura servitute liberatos, ad fidem et mores religionis catholicae, numero circiter sexagintaseptem millia, convertisse feratur. Interim P. Iacobus Desideratus Laval quem Dominus invenit vigilantem et virtutibus meritisque divitem, iam infirma valetudine laborans viribusque debilitatus, demum gravi et apopletico morbo correptus, sacramentis Ecclesiae piissime susceptis, et Iesu, Maria, Ioseph suavissime invocatis, beato fine quievit die 9 sept. anno 1864. Sanctitatis fama quam Dei Famulus in vita sibi acquisierat, post obi-

tum adeo in dies invaluit, ut homines cuiusque gradus, sexus et dignitatis Ipsum sanctum virum aestiment et appellent, eiusque sepulcrum singillatim et turmatim visitent, floribusque exornent, atque defunctum devota memoria et magno pietatis affectu quasi viventem amplectantur. Quapropter in dioecesibus Portus Ludovici et Ebroicen. super eadem fama Inquisitiones Ordinaria auctoritate adornatae sunt et ad Sacram Rituum Congregationem transmissae. Quum vero omnia in promptu sint et, scriptis Servi Dei rite revisis, nihil obstet quominus ad ulteriora procedi possit, instante Revmo P. Alphonso Eschbach, Congregationis S. Spiritus procuratore generali et huius Causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Rmorum Sacrorum Antistitum, necnon Praepositorum Ordinum, Congregationum, Sodalitatum utriusque sexus, perillustrium medicinae doctorum, aliorumque virorum ac foeminarum, muneribus, dignitatibus vel nobilitatis titulis praestantium, potissimum ex fortunata Insula Mauritiana atque ex Gallia, quae missionariorum parens et altrix patria dicitur, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Philippus Giustini, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis, sequens dubium discutiendum proposuit: ***An signanda sit Commissio Introductionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur?*** Et Emi ac Revmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuerunt: ***Signandam esse Commissionem Introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.*** Die 25 iunii 1918.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Pro-Praefectum relatione, Sanctitas Sua, Rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Iacobi Desiderati Laval, sacerdotis missionarii Congregationis S. Spiritus, die 26, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

NOVARIEN.

RESTITUTIONIS IN INTEGRUM

Benedicto Pp. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno tertio, die 7 augusti 1917, RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli, Decanus, Ponens, *Seraphinus Many et Ioannes Prior, Auditores de turno, in causa* Novarien. - Restitutionis in integrum, *inter* Revmum Vincentium Bairate, seu Congregationem parochorum Novarien., *repraesentatum per legitimum procuratorem Vincentium Sacconi, advocatum, et* Sac. Ioannem Pellagatta, *repraesentatum per legitimum procuratorem Angelum D'Alessandri, advocatum, interveniente et disceptante in causa Revmo Promotore iustitiae, hanc definitivam tulerunt sententiam.*

Novariae quoddam exstat Collegium Parochorum urbis et suburbii, iam inde a saeculo undecimo institutum et ab auctoritate ecclesiastica recognitum. Sacerdotes, qui parochias obtinent, quarum decessores fundatores fuerunt Collegii, ex iure eidem Collegio adscribuntur, reliqui ex beneficio et liberalitate membrorum, unde distinctio inter sodales de iure et sodales de gratia. Anno 1913 sac. Ioannes Pellagatta, parochus S. Michaelis in maiori nosocomio Novarien., cooptationem in Collegium postulavit. Quam petitionem excipiens Collegium, eum admisit ex gratia. Hoc aegre tulit sac. Pellagatta, et persuasum habens sibi competere cooptationem ex iure, actionem instituit adversus Collegium penes Curiam dioecesanam, a qua die 8 nov. 1911 sententia prodiit actori favorabilis: « Spetta al parroco *pro tempore* di S. Michele nell'ospedale maggiore di « Novara, e conseguentemente all'attore D. Giovanni Maria Pellagatta, « il diritto di appartenere alla veneranda Congregazione dei parroci « urbani e suburbani di Novara ». Die 16 eiusdem mensis Rev. Vincentius Bairate, parochus S. Agabii, praefatae Curiae porrexit libellum, quo intendebat « formalmente appellare dal giudizio della Rev.da Curia di « Novara a quello della S. Rota ». At iudex *a quo* appellationem reiecit

« perchè prodotta fuori termine e da persona non avente veste legittima ». Re ad H. S. Auditorium delata, duo concordata fuerunt dubia: I *An constet de re iudicata in casu?* et, quatenus *affirmative*, II *An sit locus restitutioni in integrum in casu?* Quibus dubiis Domini Patres de turno respondendum censuere: Ad I *affirmative;* ad II *negative.* Cum autem parochus S. Agabii ad alium turnum provocaverit; hodie tertio causa disceptanda proponitur sub assueta formula dubii:

An sententia rotalis diei 4 augusti sit confirmanda vel infirmanda in casu?

Ius quod spectat. - Ex cap. 15, tit. 27, lib. II, deducitur rem iudicatam esse ipsam sententiam definitivam, a qua non fuit appellatum per decendium, quod decendium absolute peremptorium est, ita ut qui intra id temporis spatium ad provocationis subsidium non advolat, censetur praesumptione iuris et de iure voluisse latae sententiae parere. Hinc res iudicata tantam auctoritatem, tantamque habet firmitatem, ut pro veritate habeatur ex regula iuris 297 « Res iudicata pro veritate accipitur » Decem autem dies incipiunt vel a die latae sententiae, si partes lectioni aut recitationi sententiae per se, aut per procuratores, praesentes fuerint, vel, si non fuerint praesentes, a die notificatae sententiae, cum ignorans non possit deliberare. A die vero latae vel notificatae sententiae tempus est continuum, i. e. currit de momento in momentum, et quidem ininterrupte, comprehendens nimirum etiam dies feriatos, adeo ut propter ipsos decendium nec prorogari, nec limitari potest (leg. 1 Cod. *De feriis*).

Adversus rem iudicatam obtineri potest restitutio in integrum, quae definitur « extraordinarium iuris remedium, quo graviter laesus ex natu-« rali aequitate, ex officio iudicis reducitur in eum statum, sive ius, in « quo erat ante laesionem ». Ita Reiffenstuel in tit. XLI, lib. I, n. 3. Unde fundamentum restitutionis in integrum est gravis laesio; levis enim laesio non attenditur, alioquin nullus unquam contractus, aut actus subsisteret. Restitutio conceditur maioribus et minoribus, cum hoc tamen discrimine, ut maioribns non concedatur, nisi, praeter laesionem, iustam causam probaverint; v. g. quod laesio ex dolo adversarii contigerit, vel quod laesus propter grave impedimentum laesionem vitare non potuerit. Minoribus vero datur absque causa, seu melius datur propter aetatis ac iudicii imbecillitatem, quae causa semper subsistit. Minoribus, ex cap. 2, tit. XLI, lib. I, aequiparantur ecclesiae, quarum nomine veniunt non solum ecclesiae proprie dictae, sed etiam monasteria, aliaque loca religiosa, capitula, collegia clericorum, ecc. Ita Reiffenstuell, l. c., n. 75; Devoti, *Ius canonicum* in eumd. tit., n. 5; Ferraris, ad v. *Rest. in integr.*,

n. 10, aliique communiter. Ecclesiae, uti patet ex cap. 1 eod. tit., in VI et ex Clementina unica eod tit., restitui possunt vel contra contractum, aut actum, vel contra sententiam, vel contra lapsum temporis, v. g. fatalia appellationis, modo se graviter in iis laesas fuisse legitime probent. Si restitutio petatur contra sententiam, obtineri certo nequit ob illud gravamen, quod semper parti succumbenti accidit, sed laesio resultare debet ex sententiae iniustitia, ut S. Rota declaravit in decisionibus innumeris: v. g. in dec. 672, n. 1, p. II, *Recent.*, ubi legitur: « Iniustitia autem (sen- « tentiae) est potissima causa restitutionis, quia indubitanter continet lae- « sionem ». Haec vero iniustitia non requiritur ut sit notoria, sed, uti tenent communiter Doctores, sufficit simplex et ordinaria; debet tamen concludenter probari, alioquin praevalet res iudicata, quae, uti supra dictum est, pro veritate accipitur. Et haec fuit constans S. Rotae iurisprudentia. Ita in dec. 236, n. 3, p. X, *Recent.*, habemus: « Restitutio in « integrum adversus rem iudicatam non conceditur, nisi clare et con- « cludenter appareat de iniustitia, unde deducitur laesio ». Eadem leguntur in decis. 329, n. 1, p. II; decis. 35, n. 1, p. XII, *Recent.*, etc.

Modo ad factum. - Sententia appellata in responsione ad I dubium declaravit sententiam Curiae Novariensis diei 5 nov. 1914 transiisse in auctoritatem rei iudicatae: in responsione ad II dubium edixit contra eamdem sententiam non esse concedendam restitutionem in integrum.

Quoad ***rem iudicatam*** Patribus visum est nullam adesse posse difficultatem. Constat enim sententiam Novariensem latam fuisse die 5 nov. 1914, et quidem praesente sac. Cassani, Congregationis praeside et procuratore; unde, iuxta superius exposita, decendium pro appellatione concessum a die 5 novembris usque ad diem 15 eiusdem mensis continuum decurrit. At sac. Bairate, parochus S. Agabii et sodalis Congregationis, iuridice non appellavit nisi die 16 novembris: ergo transacto tempore debito et proinde inefficaciter. Die quidem 14 idem parochus haec scripsit ad iudicem *a quo:* « Ritenuta detta sentenza gravosa ai « diritti della Congregazione, e quindi a quelli suoi proprii e dei nuovi « successori, compie con la presente atto di protesta, perchè, qualora « non si giudichi opportuno il tempo presente per interporre l'appello, « sia riservata la facoltà di farlo in seguito ». Verum, uti clarissime patet, non erat haec appellatio, sed mera protestatio et manifestatio propositi, seu intentionis postea appellandi, quod propositum revera exsequutus fuit die 16 novembris, ut dictum est.

Haec tamen ad abundantiam dicta sunt a Patribus. Etenim rem iudicatam in casu primitus edixit iudex *a quo* Novariensis sententia

diei 7 decembris 1914, deinde confirmata fuit ab H. S. Auditorio in sententia appellata. At contra sententiam rotalem, quae confirmatoria sit alterius sententiae, sive rotalis sive alius Tribunalis, nullum datur remedium praeter querelam nullitatis ex can. 33 *Legis propriae.*

Relate ad *restitutionem in integrum* contra sententiam Curiae Novariensis diei 5 nov. 1914, iuxta ea, quae supra quoad ius exponimus, parochorum Congregatio docere deberet de gravi laesione, seu de sententiae iniustitia, quae est fundamentum laesionis. Hoc autem assequutum non fuisse a Congregatione clare ostendunt defensiones ab eius Patrono nostro exhibitae Tribunali. Re quidem vera parochus S. Michaelis ad demonstrandum ius sibi competere, esse de iure, et non tantum de gratia, sodalem Congregationis, quatuor praecipua documenta producit; manuscriptum videlicet Frasconi circa annum I755; acta visitationis episcopalis Illmi Bertone Balbis, anni 1765; manuscriptum Croce anni 1839, et relationem sac. Marucco anni 1903. Singula sunt breviter perpendenda.

a) In manuscripto Frasconi, quod in archivio cathedralis Novariensis asservatur, referuntur admissiones parochi S. Crucis *de gratia speciali*, an. 1602; laudatio parochi vulgo *della Bicocca*, *qui gratiam* recepit ad ingrediendam Congregationem an. 1731, et statim postea *laudatio* Felicis Portigliotti parochi. S. Michaelis an. 1736, quin ulla fiat de gratia mentio. Ex quo diverso loquendi modo, in eadem materia et in eodem loco, argumentum exsurgit parochum Portigliotti non ex gratia, sed ex iure admissum fuisse; quod eo magis dicendum est, quia quatuor parochi Portigliotti praedecessores, scilicet Ioannes Baptista Degli Agostini, Franciscus Maria Gallo, Iulius Ferrari et Dominicus Delle Donne memorantur in actis Congregationis tanquam sodales, quin additum unquam inveniatur de gratia. Neque dicatur non fuisse necessarium adnotare parochos S. Michaelis ex gratia cooptatos fuisse in Collegium, quia ipsi in regimine animarum non succedunt alicui ex fundatoribus Congregationis, quod requiritur, ut quis sit sodalis de iure: et parochus Bernardinus Tornotti, qui primus inter parochos S. Michaelis sodalis invenitur, fuit admissus ex gratia. Etenim quoad primum, verum non est illos tantum esse sodales de iure, qui parochias regunt, quas obtinebant fundatores Collegii. Nam ante omnia in articulo X Regularum Societatis vagis nimis verbis statuuntur conditiones observandae in sociis admittendis: « Nullus « sacerdos, de novo receptus in aliquo beneficio dictae Congregationis non « admittatur, nisi prius fecerit fidem plenam de accepto beneficio per « instrumentum investiturae, seu possesionis iam apprehensae illius « beneficii sibi adepti ». Deinde praeter successionem, quem titulum dicere possumus originarium, alii adesse possunt tituli derivati, adventitii aut

acquisiti, uti legitur in appellata sententia: « et titulus ad cooptationem « in Congregationem potest quoque esse successio in portionem aliquam « antiquarum parochiarum, aut decretum Vicarii generalis acceptatum « a Congregatione, vel simplex deliberatio Congregationis, sive parochus « cooptatus succedat in aliquam portionem antiquarum parochiarum, sive « alia de causa ». Quoad secundum, sacerdos Tornotti non petiit cooptationem in Collegium, sed tantum facultatem incedendi processionaliter cum Sodalibus sub Cruce ipsius Congregationis; quam facultatem obtinuit a Vicario Generali per modum provisionis et sine praeiudicio Congregationis.

b) Anno 1765, Episcopus Novariensis, Bertone Balbis, Congregationem parochorum canonice visitavit et, in visitatione peragenda, vocavit duo membra Congregationis, ministrum (***ministrale***) videlicet Congregationis et alium sodalem ab eadem Congregatione ad hoc deputatum; hi nonnulla iura et libros administrationis redituum Episcopo exhibent; haec scripta Episcopus videt, examinat et recognoscit; ac inde haec a notario visitationis, eodem Episcopo dictante, referuntur: « Componitur « (Congregatio) a nonnullis RR. parochis urbanis et suburbanis, nempe « parochis ecclesiarum S. Petri, S. Crucis, S. Euphemiae, S. Stephani, « S. Nicolai, S. Matthaei, S. Michaelis, S. Andreae, S. Agabii, S. Mariae « *della Bicocca*... et quamvis parochi praedictarum ecclesiarum habeant « ius quod in fratres recipiantur, cogi tamen non possunt ». Ergo iuxta hoc documentum, an. 1765 parochus S. Michaelis erat unus ex parochis, qui ius habebant, ut in fratres reciperentur. Grave omnino est hoc testimonium in favorem parochi S. Michaelis, tum quia agitur de ipsamet visitatione canonica, in qua Episcopus agit vices non solum testis, et testis qualificati, sed etiam iudicis de statu ecclesiarum; tum quia Episcopus Novariensis omnem diligentiam adhibuit, ut non nisi vera et iusta dictaret, vocando officiales Congregationis, requirendo iura, documenta et libros Congregationis, et omnia examinando et scrutando: tum demum, quia ipsa Congregatio, quae procul dubio acta huius visitationis, et omnia in eis contenta cognovit, et cuius maxime intererat ut nihil in his actis esset, quod ipsius iura offenderet, numquam protestata est contra haec acta, aut quamlibet eorum partem, cuius protestationis nullum in actis vestigium a patronis partium indicatur.

Patronus Congregationis scribit acta visitationis non manare a Sodalitate, sed ab Episcopo, ideoque non referre legitimam partis confessionem, sed solius Episcopi opinionem. Verum ad hoc, ut scriptura vim probandi habeat, non requiritur ut referat confessionem partis, alioquin de omni genere probationum, praeter partium confessionem, iam actum

esset. In casu Episcopus, ut supra dictum est, ea quae scripsit deprompsit ex documentis et scripturis, quae in Congregationis archivio custodiebantur. Scitum est autem in iure documenta ex archiviis ecclesiarum, monasteriorum et similium locorum extracta probare contra ecclesias, monasteria, etc., et etiam in factis antiquis pro ecclesiis, monasteriis, etc. Reiffenstuel, in tit. *De fide instrumentorum*, n. 124; Santi, in eumd. tit., n. 7.

c) Parochus Croce, iam ab anno 1800 sodalis, et anno 1839 Decanus Congregationis, in manuscripto hoc eodem anno exarato tradidit normas observandas a Cancellario Congregationis, quoties aliquis novus parochus in Congregationem recipi postularet, quod manuscriptum asservatur in archivio Congregationis; agitur itaque de libro *manuali*, qui a teste omnino qualificato scriptus fuit et centies versatus et lectus fuit ab omnibus, quorum intererat, praecipue a sodalibus Congregationis, a novitiis et postulantibus. In hoc libro exponitur status Congregationis relate ad membra, quibus constat; recensentur suppressiones aliquot titulorum parochialium et restitutiones plurium, ita ut reddatur accurata ratio numeri sodalium. Porro, inter hos sodales Congregationis auctor memorat parochum S. Michaelis. Cum autem an. 1839 parochia S. Michaelis administraretur a regularibus, sac. Croce declarat quod, non obstante hac iuris exercitii suspensione, statim ac parochia sacerdoti saeculari regenda tradita fuerit, hic parochus ius haberet ut in sodalem Congregationis reciperetur. En ergo aliud grave argumentum in favorem parochi Sancti Michaelis, quo constat non solum penes Decanum, sed penes totam Congregationem, a tempore quod anno 1800 anterius est usque ad an. 1839 extitisse persuasionem de iure firmo, inconcusso ac pacifico parochi S. Michaelis ut in Congregationem admitteretur.

Duo adversus libellum parochi Croce obiicit Patronus Congregationis: 1° ipsum non exhibere confessionem Sodalitatis; 2° parochum Croce errasse circa ius parochi S. Eustachii, qui etiam hodie de gratia tantum admittitur, et ideo potuisse errare etiam circa ius parochi Sancti Michaelis. At prima difficultas supra praeoccupata est. Quoad secundam in primis dicere possumus cum sententia Novariensi, quod si parochus Sancti Eustachii usus non fuerit documento Croce in propriis iuribus tuendis, nihil inde detrimenti oriri potest contra parochum S. Michaelis. Deinde vis documenti Croce in favorem parochi S. Michaelis non solum desumitur ex eo, quod adnumeretur inter sodales de iure, sed etiam, et praesertim ex verbis, quae auctor specialissime profert de parochia S. Michaelis tunc temporis a regularibus administrata, asserens, ubi primum regimen parochiale traderetur parocho saeculari, huic competere ius ut in Congregationem cooptetur.

d) A Congregatione rogatus sac. Marucco, vir diligens iuriumque tenax, an. 1903 exaravit relationem de statu Congregationis, eamque exhibuit Ordinario Novariensi ad hoc ut quaedam in statutis inducerentur mutationes aut additamenta. In hac relatione refert acta visitationis anni 1765 ac normas a parocho Croce scriptas, retinetque tanquam firmam seriem, aut elenchum sodalium de iure ab Episcopo Balbis descriptum. In hoc autem elencho, uti supra vidimus, reperitur parochus S. Michaelis. Relatio parochi Marucco in archivio Congregationis deposita fuit, quin ulla animadversio aut protestatio contra ius parochi S. Michaelis facta fuerit; proinde ex hac relatione novum exurgit argumentum ad probandum ius parochi S. Michaelis.

Recensita quatuor documenta non exhibent quidem actum constitutivum iuris illius parochi, sed probant persuasionem et observantiam plus quam centenariam in favore huius iuris, seu, ut dicit sententia Novariensis: « Gli atti Bertone, Croce, Marucco non sono prodotti prin- « cipalmente quali atti costitutivi dei diritti del parroco dell'Ospedale « (S. Michele), ma quali atti comprovanti che, al tempo in cui essi vive- « vano, era unanime presso la Congregazione la convinzione sul diritto « indiscusso, pacifico, avente validità, del parroco dell'Ospedale, e atte- « stano, specie col manoscritto Frascone, o suppongono il godimento « del legittimo e pacifico possesso del diritto, ed è un fatto costitutivo « del quasi-possesso più che centenario, che presume il miglior titolo « del mondo e dispensa dalla produzione del titolo ».

Congregationis patronus opponit, admissa quoque observantia favore parochorum S. Michaelis, non esse illico concludendum pro bono iure sac. Pellagatta, etenim parochia S. Michaelis fuit suppressa a Napoleone et, quamvis postea restituta fuerit, dici nequit novam parochiam in omnibus iuribus antiquae successisse. Verum difficultas nullius momenti est. Nam admittendum est parochiam suppressam fuisse decreto Napoleonis diei 22 iunii 1805, licite an non, auctoritate Pontificis aut episcopali tantum, parum ad rem nostram refert. Certum pariter est parochiam fuisse restitutam a Card. Marozzo, episcopo Novariensi, decreto diei 19 iunii 1834, quo tamen in decreto non nova erigitur parochia, sed antiqua de novo excitatur et in pristinum restituitur. Hinc de duabus unum: aut titulus, quo antiqua parochia S. Michaelis ad Congregationem de iure pertinebat, erat realis, inhaerens scilicet ipsi parochiae, v. g. quia hospitale maius, quo parochia constabat et constat, erectum fuit in territorio alicuius e parochiis, quae Congregationem constituebant; vel titulus ille erat adventitius, scilicet ex Congregationis deliberatione et concessione. In priori casu, qui probabilissimus est, patet hunc titulum realem

remanere, et proinde idem ius hodierno parocho competere, quod competebat antiquo. In altero casu concessio semel facta a Congregatione parochiae S. Michaelis iuribus accensenda est ipsius parochiae, quod ius cum omnibus aliis iuribus revirescere coepit per ipsius parochiae restitutionem. Hinc merito sac. Croce in suo manuscripto superius memorato, quod ipse exaravit anno 1836, i. e. quinque post annis a facta parochiae restauratione, declarat quod, cessante administratione parochiae tunc temporis a regularibus retenta, « e venendo in essa istituito un sacerdote secolare, questa « ritornerà nel primo suo diritto di chiedere ed ottenere l'immissione alla « detta Congregazione ».

Ex his omnibus evidens est ex una parte sententiam Novariensem inniti gravibus ac concludentibus argumentis favore parochi S. Michaelis, ex altera nil, quod alicuius ponderis sit, attulisse patronum Congregationis ad eadem argumenta infirmanda; proinde sententia nullo modo dici potest iniusta et laesiva; quod unum requiritur ad obtinendam restitutionem in integrum.

Quibus omnibus in iure et in facto rite diligenterque perpensis, nos infrascripti Auditores pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, ad propositum dubium respondemus: ad I *Affirmative:* ad II *Negative:* condemnantes Congregationem parochorum ad expensas omnes iudiciales praesentis instantiae; nec non ad dimidiam partem honorarii, quod debetur advocato alterius partis pro hac eadem instantia.

Ita dicimus, pronunciamus ac sententiamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent haec nostram definitivam sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim cap. 3 sess. XXV, *de Ref.*, Conc. Trid., iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis existimaverint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 7 augusti 1917.

Guilelmus Sebastianelli, Decanus, *Ponens.*
Seraphinus Many.
Ioannes Prior.

Ex Cancellaria S. Romanae Rotae.
Sac. T. Tani, *Notarius.*

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

DUBIA

IN PLENARIIS COETIBUS DIERUM 2-3 IUNII 1918 SOLUTA

I.

De obligationibus clericorum.

(Lib. II, Pars I, Sect. I, Tit. III).

Utrum quoad licentias habendas, de quibus in Decr. *Docente Apostolo*, 11 nov. 1910, recurrendum sit ad S. Sedem, an vero ad proprium Ordinarium (Can. 139, § 3).

Resp.: Ad Ordinarium proprium.

II.

De religionum regimine.

(Lib. II, Pars II, Tit. X, Cap. I).

Utrum praescriptum canonis: « superiores minores locales ne constituantur ad tempus ultra triennium, etc. », applicetur quoque superioribus seu directoribus scholarum, hospitalium, aliorumque piarum domorum (Can. 505).

Resp.: Affirmative, si superiores isti seu directores sint simul superiores religiosorum, sub sua potestate habentes alios religiosos, etiam quoad religiosam disciplinam.

III.

De irregularitatibus aliisque impedimentis.

(Lib. III, Pars I, Tit. VI, art. II).

1. Utrum ad sensum canonis 987, n. 5, impediti sint qui ad militiam forsan vocabuntur, sed de facto nondum sunt vocati, vel quia aetate impares sunt, vel quia, examine recte peracto, ad tempus inhabiles sunt declarati (Can. 987, n. 5).

Et quatenus negative:

2. Utrum praedicti non solum ad primam tonsuram et minores Ordines, sed etiam ad maiores licite promoveri possint, servato tamen, quoadusque hoc bellum perduraverit, Decreto *Ut ius certum*.

Resp.: Ad 1^m^ Affirmative.

Ad 2^m^ Provisum in primo.

IV.

De matrimonio.

(Lib. III, Pars I, Tit. VII).

1. Si quis reclamet ius suum ex sponsalibus valide contractis contra partem inituram matrimonium cum alio, matrimonium eritne suspendendum usque dum actum fuerit de iusta causa dispensationis priorum sponsalium et de damnorum reparatione, si qua debeatur? (Can. 1017, § 3).

Resp.: Negative, seu non amplius admitti actionem de iusta causa dissolutionis sponsalium; actionem vero reparationis damnorum non suspendere matrimonii celebrationem.

2. Utrum actio reparationis damnorum, de qua in can. 1017, § 3, pertineat ad forum ecclesiasticum, an ad civile.

Resp.: Actionem reparationis damnorum, de qua in can. 1017, § 3, esse mixti fori.

3. Si sponsa vel sponsus inveniantur ignari doctrinae christianae, eritne locus eos respuendi a matrimonio, vel differendi matrimonium usque ad instructionem? (Can. 1020, § 2).

Resp.: Parochus servet praescriptum canonis 1020, § 2; et dum ea peragit quae Codex peragenda praescribit, sponsos ignorantes sedulo edoceat prima saltem doctrinae christianae elementa: quodsi renuant, non est locus eos respuendi a matrimonio ad normam canonis 1066.

4. Si pars post adeptam pubertatem plusquam per sex menses commorata fuerit in longissimis et dissitis oris, a quibus ut habeatur regularis attestatio libertatis status longius tempus requiritur, cum tamen urgeat celebratio matrimonii, sufficitne in casu ad certiorandam libertatem status iuramentum partis cum testimonio duarum, vel si non possint haberi duo, saltem unius, qui secum commorati fuerint illis in regionibus? (Can. 1023, § 2).

Resp.: Rem remitti prudenti iudicio Ordinarii, qui alias probationes, non excluso iuramento suppletorio, praescribere potest ad normam canonis 1023, § 2.

5. Quid si copula illicita et occulta praecesserit nativitatem nubendae, de qua dubitari possit an sit filia vel soror alterius partis? (Cann. 97, § 1, 1077, etc.).

Resp.: Provisum per can. 1076, § 3.

6. Vis novi Codicis estne retroactiva in his, quae modificantur circa sponsalia et impedimenta tum impedientia quam dirimentia matrimonium, ita ut quodlibet ius acquisitum vigore sponsalium validorum, nullimode possit reclamari, nisi in quantum novus Codex concedit, et contracta impedimenta modificata a novo Codice, nulla dispensatione indigeant? (Cann. 4, 10).

Resp.: Codici, etiam quoad sponsalia et impedimenta, non esse vim retroactivam: sponsalia autem et matrimonia regi iure vigenti quando contracta sunt vel contrahentur, salvo tamen, quoad actionem ex sponsalibus, canone 1017, § 3.

7. Quid dicendum de matrimoniis, si quae nulla sint ex capite impedimentorum a novo Codice abrogatorum: fiuntne matrimonia illa valida ipsa promulgatione novi Codicis, vel etiam post dictam promulgationem indigent dispensatione, sanatione, etc.? (Cann. 4, 10).

Resp.: Negative ad primam partem, affirmative ad secundam.

8. Utrum cognatio spiritualis ante diem Pentecostes anni 1918 contracta ultra terminos nunc a novo Codice definitos in can. 768, a praefata Pentecostes die ipso facto cesset quoad omnes effectus, an tantum desinat esse impedimentum ad matrimonium (Cann. 768, 1079).

Resp.: Negative ad primam partem; affirmative ad secundam.

V.

De custodia et cultu Sanctissimae Eucharistiae.

(Lib. III, Pars III, Tit. XV).

1. Canon 1267, quo statuitur in religiosa vel pia domo SS. Eucharistiam custodiri non posse nisi vel in ecclesia vel in principali oratorio, intelligendusne est ita, ut prohibeatur eam custodiri praeterquam in publica ecclesia pro commoditate fidelium, etiam in principali oratorio, in quod sodales conveniunt ad exercitia pietatis communia? (Can. 1267).

Et quatenus negative ad primum.

2. An idem dicendum sit, si quando ecclesia clausa ordinarie maneat et fidelibus non pateat.

3. An idem dicendum sit de pluribus oratoriis in eadem pia domo pluribus sodalium classibus destinatis (duobus, tribus, etc., pro novitiis ex. gr., fratribus laicis, studentibus, sacerdotibus), ita ut unaquaeque classis suum distinctum habere possit oratorium cum SS. Sacramento; an potius hoc coarctandum ad ecclesiam et oratorium pro tota communitate destinatum.

Resp.: Sensus canonis 1267 hic est. Si religiosa vel pia domus adnexam habeat publicam ecclesiam eaque utatur ad ordinaria et quotidiana pietatis exercitia explenda, SS. Sacramentum in ea tantum asservari potest; secus in oratorio principali eiusdem religiosae vel piae domus (sine praeiudicio iuris ecclesiae, si quod habet); in eoque tantum, nisi in eodem materiali aedificio sint distinctae ac separatea familiae, ita ut formaliter sint distinctae religiosae vel piae domus.

VI.

De delictis contra obligationes proprias status clericalis vel religiosi.

(Lib. IV, Tit. XVII).

An societatibus clericalibus sine votis applicentur can. 2386, 2387, 2389, 2410, 2411, 2413.

Resp.: Affirmative quoad cann. 2386, 2387, 2389, quatenus sodales vitam communem degant; quoad can. 2410 quatenus societas privilegio gaudeat dimissorias concedendi ad Ordines suis subditis; quoad primam partem can. 2411, salvis quoad reliqua constitutionibus; et quoad can. 2413.

PETRUS CARD. GASPARRI, *Praeses.*

Aloisius Sincero, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 25 giugno 1918, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima sono state sottoposte le seguenti materie:

1) introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione del Servo di Dio Giacomo Desiderato Laval, Sacerdote Missionario della Congregazione dello Spirito Santo;

2) conferma del culto da tempo immemorabile prestato ai Servi di Dio Agostino Cennini, Bartolomeo Donati, Giovanni Petrucci, Lorenzo Nerucci ed altri sessanta religiosi dell'Ordine dei Servi di Maria, uccisi, come si asserisce, in odio alla Fede;

3) intorno alla revisione degli scritti del Servo di Dio Davanzato, del III Ordine di S. Francesco;

4) e degli scritti della Serva di Dio Maria di Gesù, religiosa professa dell'Ordine dei Carmelitani Scalzi;

5) e degli scritti della Serva di Dio Maria Eustella Harpain, Vergine.

Martedì 2 luglio 1918, presso l'Emo e Revmo Signor Cardinale Antonio Vico, Ponente della Causa di beatificazione e canonizzazione del Venerabile Servo di Dio Fratel Benilde, della Congregazione delle Scuole Cristiane, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria*, nella quale dai Revmi Prelati e dai Consultori Teologi si è discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal medesimo Ven. Servo di Dio.

Martedì 23 luglio 1918, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi Signori Cardinali componenti la medesima sono state sottoposte le seguenti materie:

1) introduzione della Causa di beatificazione e canonizzazione del Servo di Dio Felice De Andreis, Sacerdote e primo Superiore della Congregazione della Missione, in America;

2) intorno alla revisione degli scritti del Beato Gioacchino Piccolomini, Conf. dell'Ordine dei Servi di Maria;

3) e degli scritti del Servo di Dio Leonardo Murialdo, Fondatore della Pia Società di S. Giuseppe.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

8 luglio 1918. L'Emo signor cardinale Antonio Vico, *Prefetto della Sacra Congregazione dei Riti.*

9 » » L'Emo signor cardinale Aidano Gasquet, *Protettore delle Suore dell'Istituto « Holy Child Jesus », di Mayfield (Inghilterra).*

13 » » Monsignor Achille Locatelli, arcivescovo titolare di Tessalonica, attualmente Nunzio Apostolico nel Belgio, *Nunzio Apostolico presso la Repubblica di Portogallo.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

1 luglio 1918. Mons. Ferdinando de Schlör, vescovo di Erbipoli.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

4 luglio 1918. Mons. Nicola Fanelli, della diocesi di Teggiano.

Prelati Domestici di S. S.:

5 luglio 1918. Mons. Timoteo J. Sullivan, dell'archidiocesi di Toronto.

10 » » Mons. Giacomo Pompen, della diocesi di Bois-le-Duc.

17 » » Mons. Francesco Galli, dell'archidiocesi di Cosenza.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

26 giugno 1918. Al sig. Paolo Lepercq-Destailleurs, della diocesi di Arras.

3 luglio » Al sig. prof. Pietro De Sanctis, di Roma.

9 » » Al sig. Timoteo Foley, dell'archidiocesi di S. Paolo di Minnesota.

9 luglio 1918 Al sig. Carlo Enrico Francesco Smith, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Lorenzo Stedman Donaldson, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Maurizio Mc Donald, della medesima archidiocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

2 luglio 1918. Al sig. Giorgio Carlo de Grandmaison, della diocesi di Angers.
4 » » Al sig. Agostino ten Hompel, della diocesi di Münster.
11 » » Al sig. ing. Antonio Roncoroni, dell'archidiocesi di Milano.
19 » » Al sig. Giuseppe Rojas Moreno conte de Casa Rojas, addetto all'Ambasciata di Spagna presso la S. Sede.

La Commenda dell' Ordine di S. Silvestro Papa:

20 giugno 1918. Al sig. prof. Domenico Del Campana, della diocesi di Fiesole.
» » » Al sig. avv. Emilio Macció, della medesima diocesi.
26 » » Al sig. Francesco Della Monica, della diocesi di Cava e Sarno.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

1 marzo 1918. Al sig. Ruggero Barbini, di Roma.
19 luglio » Al sig. prof. Alessandro Piazza.
26 » » Al sig. Giovanni Battista Torriglia, dell'archidiocesi di Genova.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

6 aprile 1918. Mons. Giuseppe Rychlak, della diocesi di Cracovia.
30 » » Mons. Lamberto Schmidbauer, della diocesi di Linz.
» » » Mons. Matteo Brandtner, della medesima diocesi.

7 *giugno* *1918*. Mons. Ludovico Keuller, della diocesi di Ruremonda.
12 » » Mons. Costantino Monico, della diocesi di Lodi.
10 *luglio* » Mons. Egidio Lari, di Roma.
17 » » Mons. Luigi Mansi, dell'archidiocesi di Amalfi.
» » » Mons. Roberto Patten, dell'archidiocesi di Birmingham.
20 » » Mons. Francesco Morano, di Roma.

Camerieri segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

31 *dicembre* *1917*. Il sig. dott. Federico Geier, della diocesi di Bressanone.
11 *giugno* *1918*. Il sig. Salvatore Pennisi Lella, della diocesi di Acireale.
22 » » Il sig. barone Massimiliano de Fuerstenberg, dell'archid. di Colonia.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

23 *aprile* *1918*. Mons. Venceslao Feierfeil, della diocesi di Leitmeritz.
» » » Mons. Carlo Viszolajszy, dell'archidiocesi di Strigonia.
11 *giugno* » Mons. Emilio Strenski, della diocesi di Brooklyn (S. U. A).
22 » » Mons. Salvatore Vella, della diocesi di Noto.
» » » Mons. Antonio Morselli, dell'archidiocesi di Modena.
28 » » Mons. Porfirio A. Ruiz, dell'archid. di Puebla Los Angeles.
2 *luglio* » Mons. Americo Guidi, di Roma.
3 » » Mons. Vittorio Bonardi, dell'archidiocesi di Torino.
16 » » Mons. Vincenzo Sacristán de Mingo, della dioc. di Sigüenza.

Chierico Segreto di S. S.

18 *luglio* *1918*. Mons. Enrico Remiddi, di Roma.

NECROLOGIO

26 maggio 1918. Mons. Francesco Albino Symon, arcivescovo tit. di Attala.

4 luglio » L'Emo sig. cardinale Sebastiano Martinelli, Prefetto della S. Congregazione dei Riti.

8 » » Mons. Baldassarre Kaltner, arcivescovo di Salisburgo.

11 » » Mons. Agostino Vittorio Vié, vescovo del Principato di Monaco.

12 » » Mons. Giulio Maurizio Abbet, vescovo di Sion (Svizzera).

16 » » Mons. Giuseppe Capecci, vescovo di Alessandria.

21 » » Mons. Tommaso Cusack, vescovo di Albany.

» » Mons. Francesco Leone Gauthey, arcivescovo di Besançon.

Il R. P. Giuseppe Forestier, della Società di Maria, prefetto apostolico delle Isole Salomoni settentrionali.

Il R. P. Fedele da Roma, dei Minori Cappuccini, prefetto apostolico della Rezia.